

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunals, Birmingham (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 maja 2014 r. – Kathleen Greenfield przeciwko The Care Bureau Ltd.

(Sprawa C-219/14)

(2014/C 223/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Employment Tribunals, Birmingham

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Kathleen Greenfield

Strona pozwana: The Care Bureau Ltd.

Pytania prejudycjalne

- i. Czy zasadę *pro rata temporis*, ustanowioną w klauzuli 4 ust 2 porozumienia ramowego [dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin] należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona, aby przepis prawa krajowego (taki jak Regulations 13, 13A i 14 Working Time Regulations [rozporządzenia w sprawie organizacji czasu pracy]) skutkował tym, iż w sytuacji zwiększenia wymiaru czasu pracy pracownika wymiar już nabytego prawa do urlopu musi zostać proporcjonalnie dostosowany do nowego wymiaru czasu pracy, tak że pracownik, który zwiększył swój wymiar czasu pracy byłby uprawniony do skorzystania z nabytego prawa do urlopu, którego wymiar zostaje ponownie obliczony stosownie do większego wymiaru czasu pracy?
- ii. Czy klauzulę 4 pkt 2 porozumienia ramowego lub art. 7 dyrektywy 2003/88 dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby przepis prawa krajowego (taki jak Regulations 13, 13A i 14 Working Time Regulations) skutkował tym, iż w sytuacji zwiększenia wymiaru czasu pracy pracownika wymiar już nabytego prawa do urlopu musi zostać proporcjonalnie dostosowany do nowego wymiaru czasu pracy, tak że pracownik, który zwiększył swój wymiar czasu pracy byłby uprawniony do skorzystania z nabytego prawa do urlopu, którego wymiar zostaje ponownie obliczony stosownie do nowego wymiaru czasu pracy?
- iii. W przypadku udzielenia na pytanie (i) lub na pytanie (ii) odpowiedzi twierdzącej, czy ponowne obliczenie wymiaru urlopu dotyczy tylko tej części roku stanowiącego punkt odniesienia dla obliczenia wymiaru corocznego urlopu, w którym pracownik pracował w większym wymiarze czasu pracy, czy też jakiegoś innego okresu?
- iv. Czy dokonując obliczenia wymiaru urlopu wykorzystanego przez pracownika klauzula 4 pkt 2 porozumienia ramowego lub art. 7 dyrektywy 2003/88 dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby przepis prawa krajowego (taki jak Regulations 13, 13A i 14 Working Time Regulations) skutkował przyjęciem innej metody w kontekście obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop wypoczynkowy w przypadku zakończenia stosunku pracy i w kontekście obliczania salda corocznego urlopu wypoczynkowego w przypadku pozostania przez pracownika w stosunku zatrudnienia?
- v. W przypadku udzielenia na pytanie (iv) odpowiedzi twierdzącej, jaką różnicę w metodzie należy przyjąć?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L L 299, s. 9; polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 4, s. 381)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Hiszpania) w dniu 7 maja 2014 r. – Tecom Mican S.L. przeciwko Man Diesel & Turbo SE

(Sprawa C-223/14)

(2014/C 223/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tecom Mican S.L.

Druga strona postępowania: Man Diesel & Turbo SE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można uznać za „dokument pozasądowy” zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1393/2007⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dokument całkowicie prywatny, mimo że nie został on wydany ani przez organ, ani funkcjonariusza publicznego o charakterze niesądowym?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie – czy za dokument pozasądowy można uznać jakikolwiek dokument prywatny, czy też dokument ten winien spełniać określone wymagania?
- 3) Również w przypadku gdy dokument prywatny spełnia określone wymagania, czy obywatel Unii może wnosić o doręczenie w trybie art. 16 obowiązującego rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r., jeżeli przystąpił już do dokonania doręczenia za pośrednictwem innego niż sądowy organu administracji publicznej, np. notariusza?
- 4) Wreszcie, czy należy uwzględnić na użytek art. 16 rozporządzenia nr 1393/2007, że współpraca ta ma skutki transgraniczne i jest niezbędna do zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego? Kiedy należy uznać, że współpraca ma „skutki transgraniczne i jest niezbędna do zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324, s. 79)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d’instance de Dieppe (Francja) w dniu 8 maja 2014 r. – Facet SA przeciwko Jeanowi Henriemu

(Sprawa C-225/14)

(2014/C 223/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal d’instance de Dieppe

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Facet SA

Strona pozwana: Jean Henri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki⁽¹⁾, interpretowany w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽²⁾, zakazuje istnienia i stosowania w umowach kredytu klauzul standardowych dotyczących potwierdzenia przez konsumenta wykonania przez kredytodawcę jego obowiązków?
- 2) Czy zasada ogólna skuteczności prawa wspólnotowego oraz art. 22 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, interpretowany w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, stoją na przeszkodzie możliwości wykazania przez kredytodawcę wykonania jego obowiązków przedumownych i umownych poprzez same klauzule standardowe zawarte w umowach kredytu, dotyczące potwierdzenia przez konsumenta ich wykonania, bez przedstawienia sądowi dokumentów wydanych przez kredytodawcę i przekazanych kredytobiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.